

Fragmenten Uit het dagboek van H. Akkerman, Wieringen 1 pag 7 en 8

15-12-'44 Opgepakt te Wieringen om 18.15... om 21.00 uur in de Chr. school te Den Oever en om 22.30 uur in een boot van 242 ton...

25-12-'44 OM TWEE UUR 'S NACHTS WERDEN WE GEROEPEN OM TEVERTREKKEN. Dat duurde nogal lang. We hebben vier uren in de kou op het sttion staan te stampvoeten. Eindelijk werden we in de trein gestopt.... We gingen naar Zwolle...In Wierden werd de trein door vliegtuigen beschoten. We zijn toen uit de trein gesprongen en toen vielen er mensen om ons heen met stuk geschoten armen en benen...

26-12-'44 's Morgens om zes uur waren we in Wuppertal en om zeven uur kwamen we in een kamp (Lager). De ramen waren kapot en er brandde geen kachel. Het was een vieze bende met 25 personen in een hok. Daar waren geen bedden en we moesten zittend slapen. We kregen twee keer per dag koolsoep maar die aten we niet, omdat het door verkeerd volk was klaargemaakt.

27-12-'44 Vandaag zijn er foto's gemaakt voor het paspoort... het eten is verschrikkelijk slecht. We krijgen per dag met vijf man een brood zonder boter. Dat is veel te weinig.

29-12-'44 Vannacht zijn er bommen in de buurt gevallen. Alles stond te schudden. Ook hebben we onze passen gehaald, De bedoeling is dat we hier weer vandaan gaan. Dit kamp is een doorgangskamp...

3-2-45 Vannacht groot alarm, maar daar wen je wel aan, want het gebeurt soms vier of vijf keer per nacht dat je je bed uit moet om naar de schuilkelder te gaan. Vannacht is Bochum gebombardeerd en goed ook, want de lucht was rood van vuur

T. v.d. Laan Wieringen 2 p. 239

Medio december 1944, kwam er een oproep in de bus. Mannen in een bepaalde leeftijdsgroep moesten om half tien 's morgens bepakt en bezakt buiten klaar staan, om te worden ingezet voor werk in Duitsland. Ik was eerst nog naar Westerklijf geweest. Anne van Willem Knol woonde op Westerland en kwam waarschuwen, dat er een razzia was. Ik ben eerst weggekropen, onder een bult stro op de zolder. Later heb ik me verstoppt in de schoorsteen. De schoorsteen was vrij groot. De meeste schoorstenen hebben een opening, afgedekt met een ijzeren plaat om de schoorsteen te vegen. Ik kroop door deze opening en ging dan op de plaat staan, die onder in de schoorsteen zat en waar de pijp door moest. Het luikje er weer voor en maar afwachten. Koos Rotgans heeft zich ook wel eens op deze manier, bij ons verstoppt. Als de Duitsers aan de deur kwamen, hield Gine ze aan de praat. "Mannen zijn hier niet en ik weet ook niet waar ze zijn!" Oude Jan Vermeulen kon ook niets vertellen, want hij was stokdoof. Er waren ook mannen, die tussen de basaltblokken, onder aan de dijk kropen. Er zijn een aantal razzia's geweest. Na deze razzia was er nogal gauw weer één. De opgepaktten gingen via Anna Paulowna naar Amsterdam en vandaar in rijnaken naar Kampen.

Wieringen 2 pag 163 (dit is denk ik eerder, 1943!)

Jaap en ik zaten in hetzelfde schuitje. We waren nog nooit van huis geweest. ...Ik twijfelde nog om onder te duiken, maar een vals persoonsbewijs had ik niet en ook geen bonnen. Wie wil een jongen verzorgen? Ik zei tegen mijn meisje en mijn ouders, dat ik zou vertrekken. Mijn meisje, Marie Keijzer, bracht me naar de bushalte bij het postkantoor te Hippolytushoef. Daar stonden al meer jongens van Wieringen, waaronder Jaap Siegers. Per bus naar Alkmaar en daarna met de trein naar Amsterdam. Daar stond de trein voor Hannover al klaar en was al behoorlijk vol. Onderweg werden er op verschillende plaatsen nog meer bijgepropt. Op de stations stonden langs de trein soldaten met geweer op de rug om eventuele vluchters tot de orde te roepen. Via Enschede naar Osnabrück. Daar bleef de trein geruime tijd staan. We mochten de trein niet verlaten. Omdat er veel soldaten met honden langs de trein stonden, deden we ook geen pogingen. In de avond arriveerden we in Hannover. Een gedeelte van de inzittenden moest uitstappen en op het perron werden we in rotten van vier gezet. Vandaar lopen met de zware koffer, onder escorte van gewapende militairen. De voettocht was lang, de koffer werd steeds zwaarder en even uitrusten was er niet bij. We kwamen op een bovenverdieping van een groot oud gebouw. Hier zijn we twee dagen vastgehouden. We noemden het gebouw de luizenbak. Er waren vreselijk veel luizen en vlooiën. ...

Er was in Hannover nog niets gebeurd. Geen aanvallen van vliegtuigen en Jaap en ik waren nog steeds bij elkaar. We kregen daar geen eten. De toiletten waren niet om aan te zien. De derde dag

kwam er een bus voorrijden. Een aantal jongens, waaronder Jaap en ik, moesten in de bus. We belandden aan de westzijde van Hannover aan het Mittellandkanaal vlakbij de Reichsautobahn in een accufabriek aan de Stöchemerstrasse in Stöchen. We werden ingedeeld in barak 13 met allemaal jongens, die ook juist arriveerden, 's Middags gingen we eten in de eetzaal van de fabriek. Het eten was niet slecht. Na de middag mochten we ons installeren, waar wie sliep enz. Jaap en ik hadden samen een stapelbed. De volgende morgen moesten we om acht uur op appèl komen bij de Lagerführer. Jaap en ik waren nog niet helemaal klaar, dus kwamen we te laat. Nou, dat hebben we geweten. Een bullebak begon me daar te schelden. Dat was niet mooi meer. Ik zei tegen hem, dat hij zijn bek moest houden. Een jongen naast me greep me beet en zei dringend: "Stil zijn, hij ploft je zo neer!" Ik wist, waar ik aan toe was. We kregen allemaal een werkplek toegewezen in de fabriek. Ik belandde in de afdeling "Formation" waar de negatieve en positieve accuplatten werden gekookt in zwavelzuur. Mijn werk was om de platen in geglazuurde bakken te doen via geleiders